

Infiltrerende jongeren in stijlvol ensemble

JACQUES J. D'ANCONA

Het was een mannenclub, bijna veertig jaar geleden. Qua vorm en inhoud stond PURPER voor elegante muzikaliteit in close harmony, het gehussel met medleys, crosstalks en conferences in een lijst van verzorgd, chique gekostumeerd entertainment. „Beschaafd amusement”, heette dat in die dagen. Zo’n groep hadden we niet, de meeste ensembles deden aan cabaret. De ideale balans, het volmaakte evenwicht? In de loop van de tijd trokken ze misschien wel zestig gasten binnen. Maakten vrouwen – onder wie Anneke Grönloh, Ina van Faassen, Karin Bloemen en Gerrie van der Klei – hun entree. Aan heren van naam was evenmin gebrek: Jos Brink, Jon van Eerd en vele anderen. Maar de opvallendste in deze categorie was Eric Corton, en niet alleen omdat hij een spraakmakende kilt droeg.

Wie vermoedt dat de mannen van het eerste uur er langzamerhand genoeg van hebben, mag noteren dat de rasperformers Frans Mulder en Erik Breij na 4000 voorstellingen nog steeds sterk voor het signalement van de begindagen staan. Relativerend. Dat wel. Ergens steekt zelfreflectie echter de kop op: ‘Neem je verlies, wen aan het gemis.’ Dat is geen exploitatie van melodrama of verzuurd nostalgisch sentiment. Het gaat die twee om het doorgeven van de formule en het vermijden van de indruk dat deze achterhaald is. Sterven in het harnas

is ook maar zowat. Daarom doen Diederick Ensink en Anne van Veen nu mee in Purper's Passie. Dat leidde tot de verplichting hun kwaliteiten recht te doen. Ze krijgen rolletjes aangemeten en een paar solo's. Ensink kan zich uitleven als vocaal georiënteerde multi-instrumentalist en Anne is vooral goed in kleine filosofieën vanaf de zeepkist. Deze vormt tevens het podium voor de andere drie om iets uit te leggen. Met name dat je met het begrip passie vooral niet moet overdrijven, ook al kun je er van alles in kwijt. Bijvoorbeeld: de hartstochtelijke meezinger We gaan toch allemaal dood... en een enquête over liedjes die al dan niet zijn blijven hangen.

Van het pimpen van het huismerk is geen sprake. Kan ik inkomen. De beide infiltrerende jongeren mogen een beetje wegdromen bij een bucketlist, de routiniers eisen de eer op om het verleden koddig of met een ernstige noot als credo stijlvol in te kleuren. Echt bitter of adembenemend is het zelden met dit materiaal. Handhaven is nu eenmaal lastiger dan de bijl er in te gooien. Maar wat mij betreft komen ze op het jubileumfeest volgend jaar met de hoogtepunten van het bestaan, inclusief Aan de Amsterdamse grachten.